

Једна песма – Милан Пенезић

ЛИПА

Занемео је глас петла,
ућуткан призором исечене липе.
Зора не жели да се пробуди постиђена људским злом.
Двоноги Секач, посећи ће и Сунце што га буди и Месец
што га успављује.
Плачу анђели и заборављене душе над својим
посеченим домом.
Ох роде, зар не видите пустош без душе? Зар не видите
да ће вам рђа кости појести?
Ево на прагу сте проклетих, куцате на забрањена врата
иза којих се чује кас црне коњице.
Отеран је небески ваздух, челик орошен крвљу нову
жртву тражи.
Којим се сада прекрити хладом? Коме пожелети добро
јутро, дан и ноћ када пепео само оста.
Онај ко је засадио липу на њу је полагао право а он оста
скрхан, орошених очију гледајући како
се Секач у даљини са тмином стопи.

О ПЕСНИКУ

Милан Пенезић рођен је 20. априла 1991. године у Пожаревцу, одрастао у Љубичеву.

Од основне школе пише песме и приче. Издао је књигу „Књига Времена“ збирку поезије и прозе.